

NUMĂRĂTOAREA INVERSĂ

247 DE ZILE

27 august 2010

Langley, Virginia

Leon Panetta rămăsese fără cuvinte. Era aproape perfect. Un ofițer de operațiuni de top al Agenției Centrale de Informații tocmai îi spusese despre o „fortăreață”, o casă cu trei etaje la capătul unei străzi fără ieșire, dintr-o zonă de lux din Abbottabad, Pakistan. Panetta și-a reprimat un val de speranță și excitație. Nu voia să-și împărtășească optimismul cu nimeni din cameră. Niciun zâmbet. Niciun „high five”. Nu încă.

În calitate de director al CIA, unul dintre obiectivele-cheie ale muncii lui Panetta era să protejeze Statele Unite de atacurile teroriste străine. Asta însemna supervizarea echipelor de operatori, analiști și agenți care lucrau în întreaga lume, mulți dintre ei în zone periculoase din Orientul Mijlociu, Asia de Sud și Africa. Fiecare informație care trecea prin biroul lui Panetta trebuia atent verificată înainte să o transmită șefului său, președintele Barack Obama. Dar era greu să nu fii entuziasmat de acest pont. Acolo ar putea fi ascunzătoarea celui mai periculos terorist din lume, un om care părea că a dispărut aproape complet de pe fața pământului: Osama bin Laden.

Panetta a inspirat adânc de câteva ori. Pe măsură ce încerca să-și țină sub control emoțiile, a realizat că multe lucruri s-au schimbat deosebit de repede. Cu doar jumătate de oră înainte, încheia o întâlnire obișnuită. În fiecare luni, miercuri și vineri, aproximativ treizeci de analiști de informații, experți și ofițeri de caz din Centrul pentru Antiterorism se aglomerau într-o sală de conferințe, situată în apropierea biroului lui Panetta din sediul CIA din Langley, Virginia.

Ca un ceas elvețian, ședințele începeau la 16:30 și durau mai mult de nouăzeci de minute. În timpul întâlnirilor, echipa îl informa pe Panetta despre cele mai recente probleme din Orientul Mijlociu, situații care ar putea amenința, în cele din urmă, securitatea Statelor Unite și pe cea a aliaților săi. Discutau în mod obișnuit despre diverse subiecte, iar ședința de astăzi nu fusese diferită. Au analizat noile evoluții din țările sfâșiate de război, Irak și Afganistan. Au vorbit despre rolul periculos pe care încă îl juca celebrul grup terorist Al Qaeda în ambele țări.

Poate pentru că era târziu într-o după-amiază de vineri din ultimele zile ale verii, dar această ședință părea să se prelungească la nesfârșit. Așa că, atunci când întâlnirea s-a încheiat, analiștii, operatorii și experții s-au ridicat și au început să iasă din sala de conferințe. Dar, pe măsură ce își luau servietele și hârtiile, trei bărbați s-au apropiat de Panetta, Michael Morell, adjunctul directorului CIA, și Jeremy Bash, șeful de stat major al agenției de spionaj.

„Trebuie să ne vedem doar cu tine”, i-a spus unul dintre bărbați, Mike, directorul Centrului pentru Antiterorism. Era prima dată când se întâmpla așa ceva. După limbajul și tonul lui Mike, Panetta simțea că ceva nu era în regulă. Dacă cineva

dorea să vorbească cu Panetta sau cu un adjunct, după o ședință, de obicei întreba: „Putem să mergem mai încet?”. Dar Mike și doi colegi respectați - Gary, șeful Departamentului Pakistan-Afganistan (PAD) al Centrului, și Sam, principala expert al agenției în problema Al Qaida, nu păreau deloc relaxați. Panetta putea să observe asta după privirea lor. Dacă îi cereau o întâlnire privată, trebuia să fie important.

„De ce să nu ne întoarcem în biroul meu”, a spus Panetta.

Din sala de conferințe, grupul l-a urmat în hol. După câțiva pași, au ajuns la una dintre ușile care ducea în biroul directorului. Panetta a deschis-o, lăsând să se vadă o cameră mai mare cu lambriuri din lemn, în nuanțe închise de maro, și o fereastră largă, care se întindea pe lungimea peretelui din spate, prin care pătrundea lumina naturală. Afară se contura o priveliște a pădurii din Virginia de Jos.

Biroul lui Panetta era așezat într-un colț al camerei. Deasupra era un steg american șifonat pus în ramă, agățat acolo de predecesorul său. Drapelul provenea de la World Trade Center. Pentru Panetta, acesta era o amintire zilnică despre 9/11, victimele sale și vânătoarea lui bin Laden. Pe partea opusă a camerei erau o masă de conferințe, scaune și un televizor montat pe perete. Acolo obișnuia Panetta să organizeze întâlnirile cu demnitari și oaspeți străini. Dar în această după-amiază, acela era locul unde avea să țină ședința neprogramată solicitată de colegii săi.

Panetta s-a așezat în capătul mesei de conferințe, în timp ce Morell și-a ocupat scaunul obișnuit, la celălalt capăt. Când toată lumea s-a așezat, cei trei bărbați nu au mai pierdut timpul. Au dezvăluit detalii legate de un curier despre care credeau că are legături strânse cu Al Qaeda.

„L-am găsit pe acest tip numit Abu Ahmed al-Kuwaiti”, a spus Mike.

Panetta a ridicat din umeri. Nu auzise niciodată de el. S-a uitat la Morell și la Bash și și-a dat seama că nici ei nu-știau. Așa că Mike, Gary, un ofițer de caz și Sam, un analist, au povestit pe rând istoria lui al-Kuwaiti - noua pistă care a avut nevoie de aproape un deceniu ca să se dezvolte.

Urmărirea începuse puțin după 11 septembrie 2001 - ziua în care nouăsprezece bărbați au deturnat patru avioane și au comis cel mai grav atac terorist din istoria SUA. Teroriștii au lovit cu două dintre avioane Turnurile Gemene ale World Trade Center, din New York City. Un al treilea avion a lovit Pentagonul, aflat chiar lângă Washington, D.C. Un al patrulea s-a prăbușit pe un câmp în Shanksville, Pennsylvania. În total, aproape 3.000 de oameni au fost uciși, dintre care 2.606, când Turnurile Gemene s-au prăbușit.

Statele Unite au stabilit rapid cine inițiasse atacurile - Al Qaeda, un grup terorist fondat de Osama bin Laden, un

Fotografie a lui Osama bin Laden
dintr-o înregistrare video de propagandă

revoluționar islamic posomorât, bărbos, înarmat cu o pușcă, organizatorul unor tabere de pregătire în Afganistan, o țară controlată de extremiști religioși cunoscuți sub numele de talibani.

La câteva ore după prăbușirea turnurilor, președintele George W. Bush a promis națiunii, într-un discurs televizat, că America va duce o luptă totală împotriva Al Qaeda. Aproximativ după o lună, coaliția condusă de SUA a lansat Operațiunea Enduring Freedom, o ofensivă militară menită să-lucidă pe bin Laden, pe adepții săi teroriști și să demonsteze guvernul taliban care sprijinea și proteja gruparea Al Qaeda de ani de zile.

Cu forțe ale coaliției pe teren, bin Laden și aliații săi au fugit în Tora Bora, o zonă muntoasă îndepărtată din estul Afganistanului, aproape de granița cu Pakistanul. Forțele speciale americane credeau că l-au prins într-o peșteră. După o luptă de cinci zile, au cucerit Tora Bora în decembrie 2001. Dar când fumul s-a risipit, bin Laden dispăruse.

Timp de nouă ani, liderul Al Qaida a rămas o figură greu de identificat, întotdeauna în afara ariei de căutare a urmăritorilor săi. Era el în estul Afganistanului? Poate în Pakistan, pregătind noi atacuri? Sau în Arabia Saudită, unde s-a născut? Nimeni nu știa cu siguranță.

Dar apoi au primit un indiciu dintr-o sursă neașteptată, a spus Gary.

De la invazia Afganistanului, SUA interogau prizonierii Al Qaida atât în închisoarea marinei din Guantánamo Bay, Cuba, cât și în închisori secrete ale CIA. Uneori foloseau tehnici de interogare pe care mulți critici le numeau tortură, cum ar fi waterboarding-ul, pentru a obține informații. Anchetatorii îi întrebau adesea pe prizonieri despre membrii Al Qaida care acționau pe post de curieri.

Gary a spus că analiștii credeau că bin Laden era prea isteț să le permită comandanților seniori din organizația teroristă să știe unde este ascunzătoarea sa. Așa că, dacă voia să-și transmită mesajele, cineva trebuia să le ducă - cineva pentru care bin Laden să garanteze cu viața sa.

În timpul interogatoriilor, un nume apărea mereu: Abu Ahmed al-Kuwaiti. Unii deținuți susțineau că era un curier important, cu legături strânse cu bin Laden. Dar alții minimalizau importanța lui al-Kuwaiti.

Pe Khalid Sheikh Mohammed (KSM), arhitectul atacurilor de la 11 septembrie, ofițerii responsabili cu interogatoriul l-au supus de 183 de ori la waterboarding, asigurându-se că se afla într-o „stare de conformitate” înainte de a-l întreba despre al-Kuwaiti. El a spus că îl cunoștea, dar a negat că al-Kuwaiti ar fi fost curier. Și a adăugat că acesta părăsise Al Qaida după 11 septembrie.

Dar KSM nu știa că închisoarea avea sistem de înregistrare audio. Așa că, atunci când s-a întors în celula sa, cei care îl interogau l-au auzit avertizându-i pe ceilalți deținuți: Nu menționați „curierul”. Un alt membru important al Al Qaida a spus că nu-l cunoaște pe al-Kuwaiti, apoi a oferit numele unui curier despre care a spus că lucra pentru bin Laden. Americanii au concluzionat mai târziu că numele menționat de prizonier era fictiv. Gary a spus că dezinformarea le-a întărit convingerea că al-Kuwaiti era important pentru grupul terorist. În caz contrar, de ce l-ar fi protejat?

Așa că, în opinia lui Gary, dacă l-ar putea localiza pe omul cunoscut sub numele de al-Kuwaiti, exista o șansă ca acesta să îi ducă la bin Laden.

Gary s-a uitat la Panetta, Morell și Bash. Putea să vadă că-i urmăreau fiecare cuvânt. A explicat că, după ani de

muncă migăloasă de detectiv, CIA a descoperit, în 2007, numele real al lui al-Kuwaiti: Ibrahim Saeed Ahmed. Era un bărbat pakistanez născut în Kuwait, care și-a luat „un nume de război” când s-a alăturat Al Qaida. Acum, cunoscând numele real al lui al-Kuwaiti, agenții CIA i-au putut urmări pe apropiații lui din Pakistan, le-au interceptat apelurile telefonice și e-mailurile. Au căutat orice informație, orice indiciu care i-ar putea duce la al-Kuwaiti.

Dar Gary a spus că fiecare indiciu s-a dovedit a fi un punct mort - până în iunie 2010, adică cu două luni înainte. Atunci au interceptat o convorbire telefonică între al-Kuwaiti și un alt terorist aflat sub supravegherea SUA. Din acea convorbire, CIA a reușit să obțină numărul de telefon mobil al lui al-Kuwaiti și să urmărească apelul până la Peshawar, un oraș important din vestul Pakistanului.

Deși îi știau numărul de telefon și îi supravegheau apelurile, tot nu știau unde locuiește. Era un tip abil. Avea o tehnică de securitate operațională strictă. După ce efectua un apel din Peshawar, își oprea telefonul mobil și îi scotea bateria, pentru a nu putea fi urmărit.

Nu credeau că locuia în Peshawar. Dar dacă îl puteau identifica acolo, într-un oraș de două milioane de oameni, ar fi găsit o modalitate de a-l urmări înapoi acasă. Și asta s-a întâmplat.

În august, au ținut sub observație semnalul telefonului său și l-au zărit pe al-Kuwaiti conducând un Suzuki Jimny alb, un mini SUV cu imaginea unui rinocer pe husa roții de rezervă. În loc să-l urmărească direct, au plasat oameni în poziții cheie de-a lungul drumurilor care duceau în afara Peshawarului. Au privit cum trecea. Iar dacă nu ar fi trecut pe acolo, știau că a virat și a luat-o pe alt drum. Data viitoare, ar

fi plasat agenți în locații de-a lungul acelor străzi secundare. A fost un proces lung și plictisitor, dar a funcționat. În cele din urmă, l-au localizat la 95 de mile est, la Abbottabad, unde se află o academie militară cunoscută sub numele de West Point din Pakistan. Cu peisajul său luxuriant și aflat în proximitate de Himalaya, orașul era o stațiune populară de vară.

Temându-se că al-Kuwaiti i-ar putea vedea, agenții nu l-au urmărit până acasă. Dar au continuat să-i monitorizeze apelurile și au descoperit curând că era secretos în privința fiecărui aspect al vieții sale.

În timpul unui apel între al-Kuwaiti și un vechi prieten, încă o piesă a puzzle-ului s-a așezat. Prietenul i-a pus lui al-Kuwaiti o serie de întrebări inofensive: Unde locuiește acum? Ce se întâmplă în viața lui? Al-Kuwaiti a fost vag. Când prietenul său l-a întrebat cu ce se ocupă, a răspuns cu reticență: „Sunt cu aceiași ca înainte.”

A urmat o pauză, ca și cum prietenul său ar fi știut deja ce înseamnă cuvintele lui al-Kuwaiti. El încă lucra pentru Al Qaida.

„Allah să fie cu tine”, a răspuns prietenul.

În acel moment, Gary a spus că supravegherea lor s-a intensificat. Câteva zile mai târziu, agenții l-au urmărit pe al-Kuwaiti până pe o stradă înfundată, aflată într-un cartier de lux din Abbottabad. Și în capătul străzii era o casă cu trei etaje, care avea în față pereți din beton de 12 metri înălțime, iar în spate, de 18 metri. Balconul de la etajul al treilea era încadrat într-un perete de doi metri. Perimetrul era înconjurat cu sârmă ghimpată. Era mai mult decât o casă, a spus Gary. „Este o fortăreață.”

Panetta a ciulit urechile. După atât de mulți ani de căutări, ar putea aceasta să fie, cu adevărat, ascunzătoarea

lui bin Laden? Era el cu adevărat în suburbiile orașului? Directorul CIA era șocat.

Panetta era o figură plină de viață, cu emoții și gesturi italienești. Când credea că ceva era amuzant, râsul său venea direct din stomac. Îi plăcea să-și salute prietenii cu îmbrățișări mari. Fiind important în lumea Washington-ului, Panetta era șiret și extrem de eficient și reușea să ducă lucrurile la bun sfârșit. Era cel mai bun cunoscător al D.C., cu prieteni de ambele părți ale culoarului. De-a lungul anilor, Panetta fusese un congressman influent, șeful de cabinet al președintelui Bill Clinton și acum directorul CIA, al președintelui Obama. Niciodată nu fusese pătat de vreun scandal. Și directorul, uneori înflăcărat, nu rămânea niciodată în pană de cuvinte, mai ales din categoria celor din patru litere. Dar acum nu știa ce să spună. Acest lucru era complet neașteptat.

În timp ce Panetta se gândea la posibilități, Gary a luat un dosar și a scos imagini din satelit ale complexului. A dat

Imagine CIA, din satelit, a complexului,
Abbottabad, Pakistan

copii lui Panetta și celorlalți. În timp ce priveau fotografiile, ofițerii le-au spus ce mai știau.

Al-Kuwaiti locuia în complex, care era mult mai mare decât oricare dintre casele înconjurătoare. Era atât de mare, izolat și sigur, încât ei credeau că adăpostea o țintă extrem de importantă - dar nu știau sigur. Nu exista nicio modalitate de a vedea înăuntru în casă, nici de la sol, nici de sus. Ferestrele erau făcute dintr-un material opac.

Dintre toate lucrurile surprinse în fotografiile de supraveghere, ochii lui Panetta se întorceau mereu la balconul de la etajul trei, care era protejat de un perete. Scopul unui balcon este să stai afară și să te bucuri de peisaj. Mai ales în Abbottabad, care era supranumit „Orașul Pinilor”, datorită copacilor săi.

„Cine ridică un zid în jurul unui balcon?” a întrebat Panetta. Dar el știa deja răspunsul. La fel și Morell, adjunctul său, care de obicei stătea la celălalt capăt al mesei de conferințe pentru a observa discret reacția personalului la comentariile directorului. Până acum, informația îi pusese pe toți în alertă. Nimeni nu a menționat în mod direct evidența - numele nu a fost niciodată rostit. Dar toți se gândeau la același lucru: zidul a fost ridicat pentru a proteja pe cineva foarte important. Poate, pe cineva ca bin Laden.

Panetta nu voia să se grăbească prea tare. Da, era un complex, și ce dacă? Asta nu dovedea că bin Laden locuia acolo. Ar putea fi și un alt terorist important sau un lord al crimei. Cine știe? Aveau nevoie de dovezi. Acest complex era în Pakistan, o națiune suverană. Nu puteau doar să bată la ușă. Nu, trebuiau să fie siguri înainte de a acționa. Și mai era ceva. Doar cu două luni în urmă, Panetta fusese întrebat la ABC News despre bin Laden. Ce făceau Statele Unite

pentru a-l găsi? Panetta a spus că ultima dată când CIA avu-
sese „informații precise” despre bin Laden avusese loc „în
anii 2000”.

„El este, evident, în ascunzători foarte adânci. În zonele
tribale ale Pakistanului. Terenul este, probabil, cel mai dificil
din lume”, a spus Panetta. „Dacă menținem această presi-
une, credem că, în cele din urmă, îl putem scoate la
suprafață.”

Dacă bin Laden era în fortăreața Abbottabad, CIA
greșise în tot acest timp, a gândit Panetta. Nu voia să se con-
centreze pe aspectul negativ. Aveau acest nou indiciu, cel
mai bun de mult timp. Și oricât și-ar fi dorit să-l anunțe pe
președintele Obama, știa că nu putea să-i spună încă. Tre-
buiau să sape mai adânc, să se uite mai atent.

„Avem nevoie de mai multe informații - mult mai multe”,
a spus Panetta. „Este necesară o investigație mai profundă.
Vreau să fie explorate toate căile operaționale posibile pen-
tru a intra în interiorul complexului.”

Dar Panetta știa că asta va fi mai ușor de spus decât de
făcut.

NUMĂRĂTOAREA INVERSĂ

237 DE ZILE

7 septembrie 2010
Virginia Beach, Virginia

Robert O'Neill a bifat ultimul element de pe listă. Terminase cu procura, își actualizase testamentul și asigurarea de viață. Mai erau câteva săptămâni până la plecarea sa în Afganistan, dar știa că nu era niciodată prea devreme să-ți rezolvi problemele.

O'Neill era un tip meticulos. Așa era în legătură cu toate aspectele vieții sale. Dacă făcea lucrurile în mod corect și muncea din greu, putea gestiona orice situație. Până acum, a funcționat. Avea treizeci și trei de ani și era membru al SEAL de cincisprezece, un veteran al unității de elită. Desigur, nu mai era la fel de tânăr precum „carnea proaspătă” care tocmai terminase antrenamentul intens al echipei, dar asta nu conta. Ținea pasul în continuare. În plus, nu își arăta vârsta. Era un tip dur.

O'Neill avea 1,80 metri înălțime, 90 de kilograme, pieptul lat și brațe și picioare groase, caracteristice majorității militarilor din SEAL, dar ochii săi albaștri și părul roșu-blond îi ofereau un farmec juvenil. Era sociabil, amuzant, carismatic, un lider născut.